

Verhale Van Regoor die Wêreld

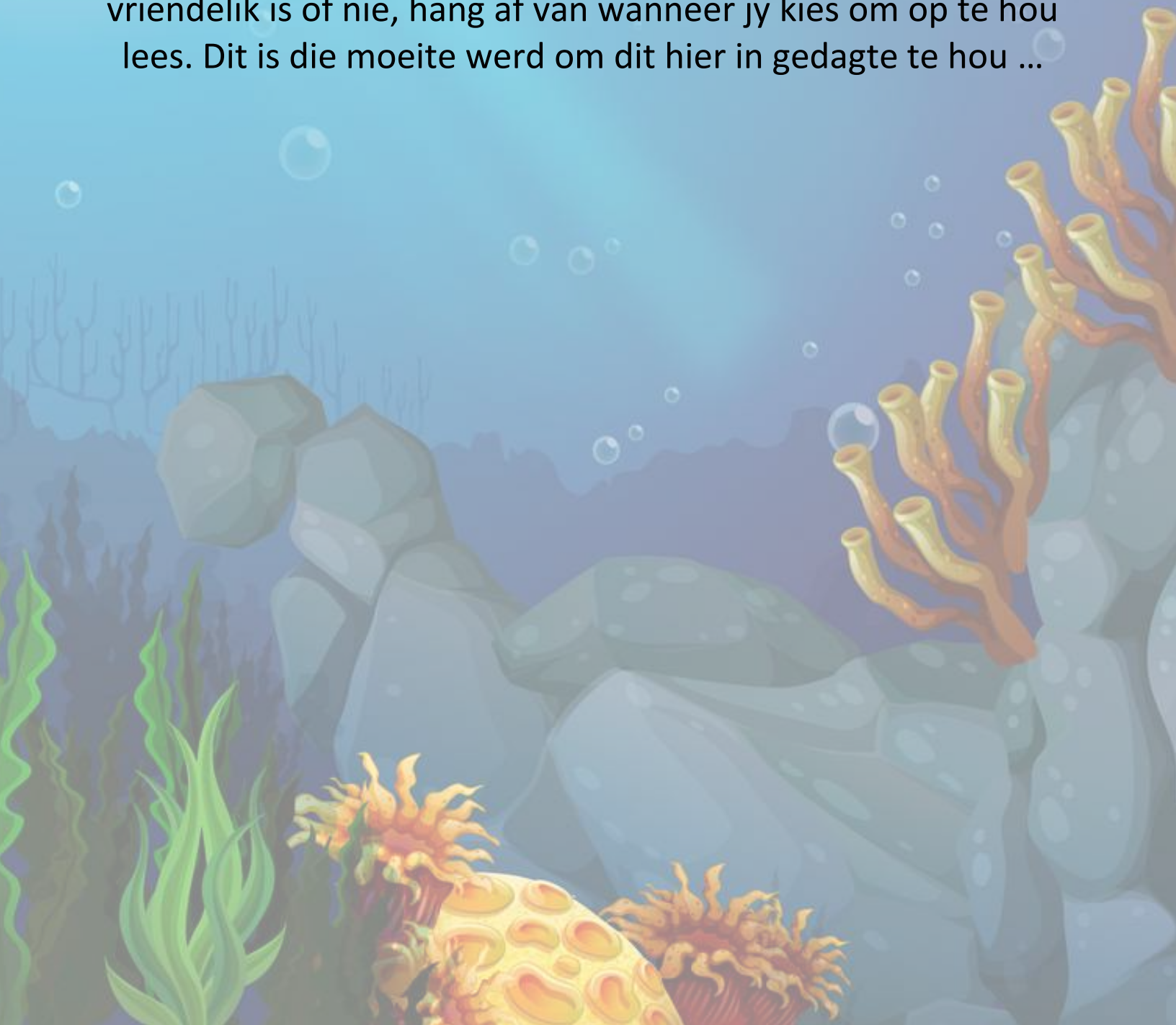
Die Selfsugtige Skilpad

'n Filippyse Volksverhaal

Stories uit volksoorleweringe en sprokies verhale is nie altyd liefdevol nie, maar ons bekyk dit deur 'n klein venstertjie waar niks in of uit kan gaan nie. Foute word gemaak en lesse word geleer en daar is 'n moreel wat geleer moet word.

Met sprokies verhale soos met die werklike lewe, of 'n storie vriendelik is of nie, hang af van wanneer jy kies om op te hou lees. Dit is die moeite werd om dit hier in gedagte te hou ...

Sommige diere is meer geseën as ander. Die Tamaraw buffels
is sterk...

... die Calamian takbokke het horings om roofdiere te veg...

... en die krokodille van die Agusan-moeras is onderduims.

Baie sal sê dat die voëls die gelukkigste wesens van almal is.

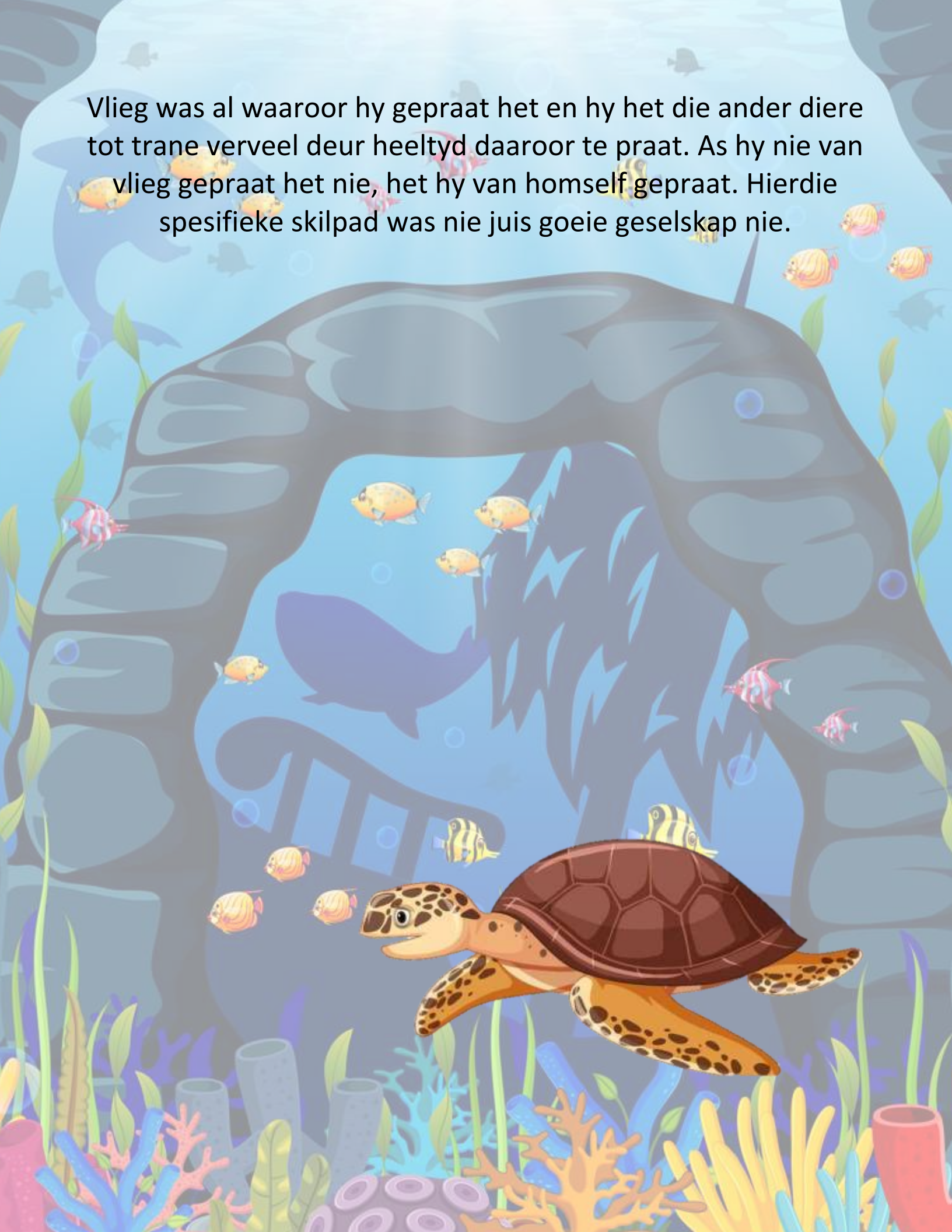
Baie Fare Gelede....

Daar was 'n skilpad wat beslis so gedink het. Hy was anders as die ander. Terwyl die meeste skilpaaie dankbaar was dat hul flippers gehad het, wat beteken dat hulle in die see kan swem, het hierdie skilpad gekreun dat hulle nie vlerke was nie.

Terwyl die meeste skilpaaie weet dat hul harde doppe hulle teen roofdiere beskerm, het hierdie skilpad net 'n gewig op sy rug gevoel wat beteken het dat hy nooit lig genoeg sou wees om die lug in te neem nie.

Vlieg was al waarom hy gepraat het en hy het die ander diere tot trane verveel deur heeltyd daaroor te praat. As hy nie van vlieg gepraat het nie, het hy van homself gepraat. Hierdie spesifieke skilpad was nie juis goeie geselskap nie.

‘Jy moet gelukkig wees met wat jy het,’ het een van die ouderlinge vir hom gesê nadat hy baie lank oor vlieg gepraat het. Hierdie ouderling was 'n wyse en ou dier met baie letsels op sy dop en baie snye op sy gesig.

Die jong skilpaaie het beweer dat hierdie ouderling een keer Bathala, die opsigter van die aarde, ontmoet het. Dit het baie, baie jare gelede gebeur toe Bathala die eerste keer lewe geskep het. Die wyse ouderling sou hierdie gerug nie bevestig of ontken nie, maar Skilpad het nie omgegee nie. Al waarvoor hy omgegee het, was om te vlieg.

Skilpad se obsessie het beteken dat hy min vriende gehad het. Hy het nie veel omgee vir die ander skilpaaie wat net wou swem en eet nie. En hy het al die voëls kwalik geneem omdat hulle kon vlieg en hy kon nie.

Maar hy het geweet dat as hy ooit gaan vlieg, hy 'n voël nodig sou hê om hom te help. Dit was dit of vra een van die Monsters van die Filippyne, en hy was slim genoeg om te weet om nie met hulle te meng nie. Die enigste wesens wat dom genoeg was om gunste van die Aswangs en die Wakwaks te vra was die mense, en diegene wat gevra het, was nooit weer gesien nie.

In plaas daarvan het Skilpad besluit om 'n gans te vra. Dit was lank gelede, jy verstaan, in die dae toe diere mekaar vrae gevra het. Hy het geweet dat ganse baie kieskeurige voëls was. Hulle was ook nie besonder slim nie, en daarom het Skilpad gedink dat hy geen probleem sou hê om een te kry om hom te help.

Die gans wat Skilpad gekies het om te nader, was destyds op pad om haar swerm te ontmoet. Sy het nie daarvan gehou om 'n skilpad te leer vlieg nie – veral hierdie skilpad. Dit het na verskriklik baie werk gelyk.

‘My swerm vertrek vir die koue seisoen en ek is baie besig,” het die gans aan Skilpad gesê. Dit was deels waar, maar die gans het ook gehoop om nie sy gevoelens seer te maak nie. Almal het immers geweet skilpaaie kan nie vlieg nie, maak nie saak hoe vasberade hulle was nie.

‘Ek gee regtig nie om oor hoe besig jy is nie,” het Skilpad gekerm. ‘Ek wil vlieg en ek wil nou vlieg!’

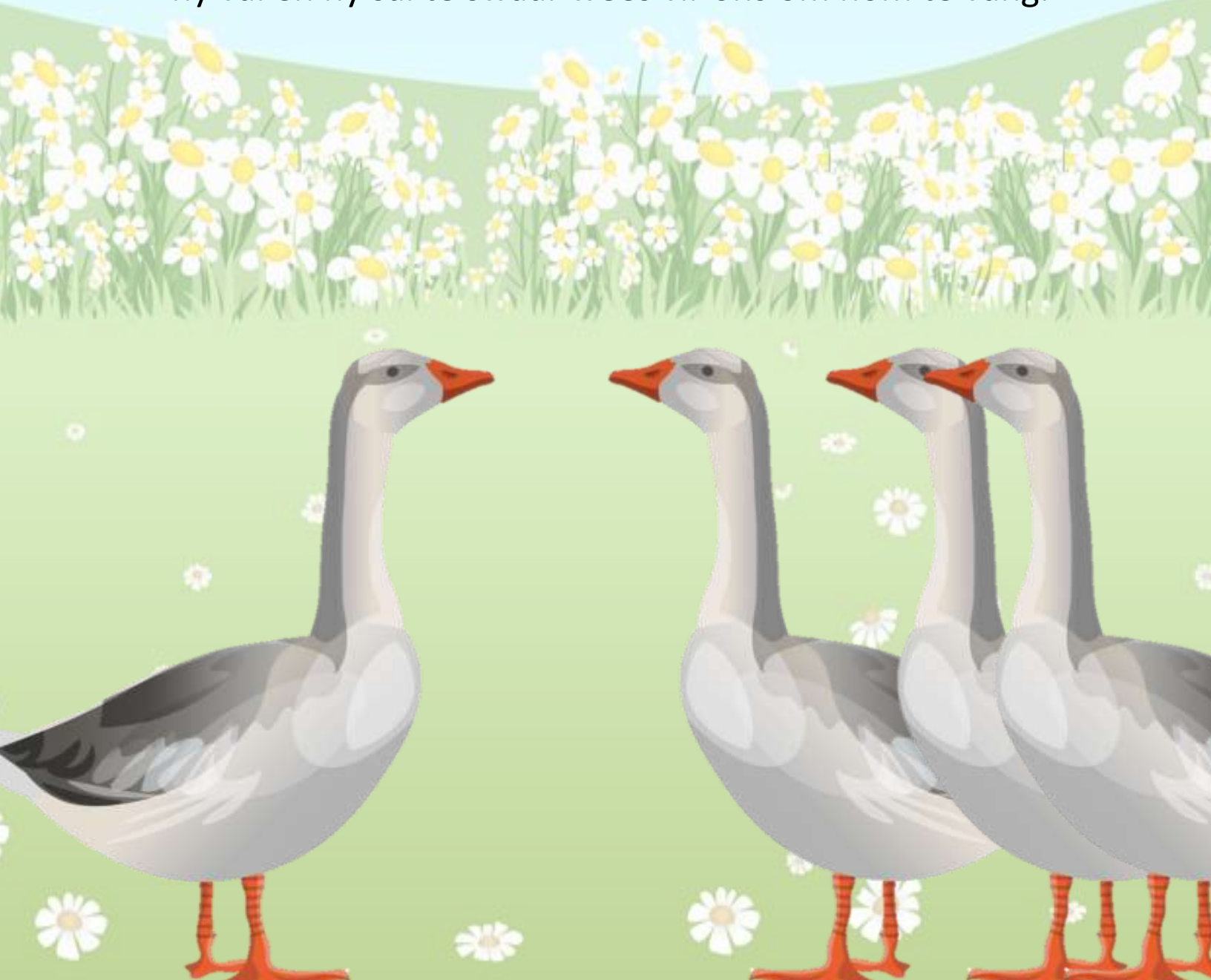
Dit was vir die gans duidelik dat die aanhoudende skilpad nie
nee vir 'n antwoord sou aanvaar nie.

‘Laat ek eers my swerm vra,” het sy gesê, met die wete wat
hulle sou sê. Sy kon daar en dan weggevlieg het, maar sy het óf
'n groot hart óf 'n klein brein gehad.

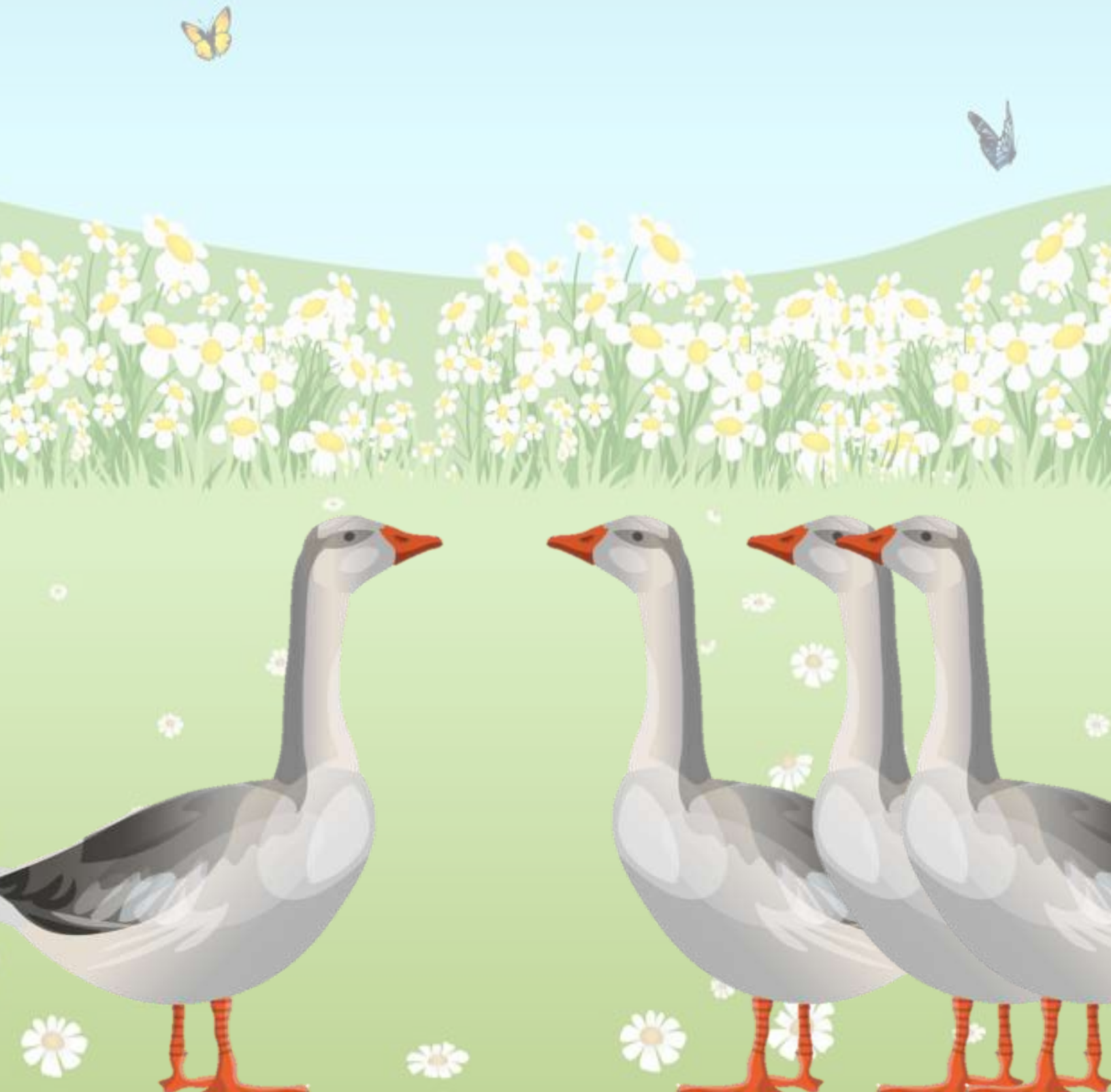

Die reaksie wat sy van haar swerm gekry het, was presies wat sy verwag het. Die lug het gevul met harde, spottende toetere terwyl die ganse almal gelag het vir Skilpad se belaglike eis. Toe die lag eers bedaar het, het een gans wat meer bedagsaam was as die ander 'n onkonvensionele idee uitgespreek.

‘As twee van ons 'n sterk stok tussen ons hou,’ het hy gesê, ‘dan kan Skilpad vashou terwyl ons vlieg. Hy het wel 'n sterk bek en kan sekerlik die stok vashou tydens die vlug. Hy sal baie versigtig moet wees,” het hy bygevoeg. ‘As hy los, selfs vir 'n sekonde, sal hy val en hy sal te swaar wees vir ons om hom te vang.’

Die gans was nie baie lus vir hierdie idee nie en het gehoop dat die gedagte om op die grond te val genoeg sou wees om Skilpad heeltemal van die plan af te sit.

Maar, omdat hy 'n baie selfsugtige en eendagte soort wese was, was Skilpad vasbeslote om voort te gaan.

‘Wel, onthou net om so styf vas te hou as wat jy kan en moet nooit los nie,’ het die gans gesê, ‘anders val jy en ons sal jou nie kan red nie. Jy lyk baie swaar met daai dop van jou.’

‘Ja, ja, natuurlik,” het Skilpad gesê, heeltemal afgelei deur sy eie opgewondenheid. Hy was te besig om homself te verbeel dat hy saam met die ganse vlieg om op enige waarskuwings ag te slaan.

Hy was ook besig om te dink hoe jaloers sy vriende sou wees wanneer hulle hom hoog in die lug bo hul koppe sou sien vlieg.

En so, met Skilpad se kakebeen stewig vasgeklem op die stok wat tussen hulle gehou was, het die twee ganse opgestyg met 'n gierende geluid en 'n geklap van hul kragtige vlerke. Nadat hy nog nooit tevore gevlieg het nie, was Skilpad verstom oor die magdom besienswaardighede wat onder hom uitgestrek het terwyl die ganse na die helder blou lug opgesweef het: die pragtige blaredak van die oerwoud, die kronkelende riviere.

Alles wat hy gesien het, het net aan Skilpad bewys dat hy heeltemal te min van die wêreld aanskou het. Maar eerder as om beskeie te word deur die wonderlike besienswaardighede rondom hom, eerder as om bloot die ervaring te geniet, wou selfsugtige Skilpad uitroep vir die diere daar onder. Hy wou spog oor wat hy kon sien. En hy wou veral vir al daardie skilpaaie skree wat vir hom gesê het dat hy nooit sal vlieg nie.

En dit was toe dat hy sy mond oop gemaak het.

Onthou jy hoe ek gesê het dat stories uit volksoorleweringe en sprokies verhale nie altyd liefdevol is nie? Wel nou sien jy hoekom. Ons storie eindig met Skilpad wat val, maar ons sien hom nooit land nie. Tref hy die grond? Hy moes. Dit is hoe hierdie dinge werk. En as hy doen ... wel, daar is 'n moreel aan ons storie. Kan jy raai wat daardie moreel kan wees?

Maar dit is volksoorleweringe en sprokies verhale – 'n vreemde plek waar enigiets moontlik is, waar daar pratende diere is wat dinge doen wat hulle weet hulle nie moet doen nie. So, tot voordeel van hierdie storie, land hy miskien nooit nie. En in daardie opsig, as Skilpad vir 'n ewigheid val, beteken dit nie dat hy tog vlieg nie?

Die Einde

